

Nr. 6. Juni 2008

Høringer: Strafniveauet i sager om seksuelt misbrug af børn
- Grænseoverskridende retshåndhævelse på trafiksikker-
hedsområdet

Tolkeregninger, elektronisk

Skærpelse af adgangskontrollen på Københavns Fængsler

40. Forsvarere - God advokatskik - Ukorrekt henvendelse til vidner - Frister
41. Forsvarere - Tavshedspligt - Pålæg - Frifindelse - Urigtige erklæringer - Betinget straf - Rettighedsfrakendelse undladt
42. Offentlig orden - Ungdomshuset - "Dæksagen" fra Jagtvej - Frifindelse
43. Tyveri fra lomme - Varetægtsfængsling - Proportionalitet - EU-borgere
44. Udlændingeloven - Menneskesmugling - Forsøg - Beviser - Udvisning - EU-reglerne
45. Menneskerettigheder - Udlevering - Frihedsberøvelse - Russisk sag
46. Menneskerettigheder - Varetægtsfængsling i forbindelse med udvisning - Græsk sag
47. Erstatning for varetægtsfængsling - Forhøjet takst - Folke-
drab
48. Udlevering til tortur - Garantier herimod? - Frihedsberøvel-
se uden tidsgrænser - Domstolsprøvelse - Uskyldsformod-
ningen - Russisk sag

LANDSFORENINGEN AF BESKIKKEDE ADVOKATER

Amagertorv 11, 3.
1160 København K, Telefon 3315 0102
Telefax 3314 1933

Justitsministeriet
Lovafdelingen
Strafferetskontoret

Amagertorv 11
29. april 2008

Vedr.: Sagsnr. 2007-730-0598. Høring over Straffelovrådets udtalelse af april 2008 om strafniveauet i sager om seksuelt misbrug af børn

---

Justitsministeriet har med skrivelse af 2. april 2008 anmodet om Landsforeningens bemærkninger til ovennævnte udtalelse. Materialet har været udsendt til bestyrelsen og behandlet på bestyrelsesmøde den 21. ds.

Bestyrelsen har ingen bemærkninger til den foreslåede tilføjelse i et nyt stykke 3 til straffelovens § 222, men henleder opmærksomheden på, at Straffelovrådet ikke indenfor kommissoriet og de tidsmæssige rammer har haft mulighed for at foreslå eventuelle ændringer eller justeringer af muligheden for at afsige betingede domme med behandling, eller at indlede behandling under en ubetinget straf efter forudgående visitation.

Da der med lovændringen påtænkes en skærpelse af straffen for visse kategorier af sædelighedsforbrydelser overfor mindreårige, bør man, for at relevante behandlingsmuligheder ikke forskertses, se nærmere på de tidsmæssige rammer for dom til behandling.

Særligt ved ordningen, hvorefter personer, som ellers ville blive idømt ubetinget fængsel fra 4-6 måneder og op til omkring 1 år og 6 måneder, i stedet bliver idømt betinget dom med vilkår om psykiatrisk-sexologisk behandling, kan den nuværende tidsmæssige ramme være hindrende for relevante tiltag, hvis straffene for sædelighedsforbrydelser overfor børn skal skærpes.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Justitsministeriet
Lovafdelingen
Procesretskontoret

Amagertorv 11
10. juni 2008

Vedr.: Sagsnr. 2008-84-0505 - Høring over forslag til Europaparlamentets og Rådets direktiv om fremme af grænseoverskridende retshåndhævelse på trafikikkerhedsområdet.

Justitsministeriet har ved brev af 21. maj 2008 anmodet om Landsforeningen af Beskikkede Advokaters bemærkninger til ovennævnte lovforslag. Forslaget har været behandlet i Landsforeningens bestyrelse, hvorefter vi kan udtale følgende:

Direktivforslaget tilsigter at forbedre færdselssikkerheden i EU, ved at gøre det lettere at retsforfølge visse færdselslovovertrædelser, uanset i hvilken medlemsstat det køretøj, overtrædelser

er begået med, er indregistreret. Forslaget indeholder bestemmelser om informationsudveksling og om fremsendelse og udformning af bødeforlæg. Efter Justitsministeriets opfattelse rejser forslaget spørgsmål af hjemmelsmæssig karakter. Hertil kommer, at det ikke umiddelbart står klart, om der er behov for yderligere EU-tiltag på området.

Landsforeningen har noteret, at forslaget ikke omhandler harmonisering af færdselsregler eller færdselsbøder, da disse spørgsmål bør overlades til de enkelte medlemsstater.

Forslaget indeholder kun bestemmelser af ren administrativ art. Forslaget berører ikke medlemsstaternes lovgivning om, hvem ansvaret for en given forseelse skal tilskrives. Det anføres, at medlemsstaterne f.eks. har forskellige love vedrørende ansvaret for fartforseelser. I nogen medlemsstater påhviler ansvaret indehaveren af køretøjets registreringsattest, i andre påhviler det føreren. Ifølge forslaget skal indehaveren af registreringsattesten, hvortil bødetilkendegivelsen sendes, hvis den ikke accepterer at betale bøden, meddele nærmere oplysninger om køretøjets fører på tidspunktet for konstateringen af forseelsen. Hvis det af svaret fra indehaveren af registreringsattesten fremgår, at forseelsen blev begået af en anden fører end indehaveren, er det op til det land, hvor forseelsen er begået, at afgøre om føreren af køretøjet skal retsforfølges.

Landsforeningen bemærker, at forslaget kan være i strid med det ifølge Den Europæiske Menneskerettighedskonventions art. 6 gældende forbud mod selvinkriminering, som er en bestanddel af dansk ret. Landsforeningen henviser til Vestre Landsrets afgørelse, der er trykt i UfR 2000.2729, hvor Landsretten fandt, at ejeren af et køretøj i medfør af den danske færdselslovs § 65, stk. 1, ikke havde været pligtig til at oplyse, hvem der havde været fører af køretøjet på det tidspunkt, hvor køretøjet og dets fører blev fotograferet i en fartkontrol. Det kunne ikke udelukkes, at ejeren af køretøjet også havde været fører af køretøjet på det pågældende tidspunkt, hvorfor ejeren af køretøjet ikke havde været pligtig til at oplyse, hvem der var fører af køretøjet jf. EMRK art. 6, stk. 1. Ejeren af køretøjet blev som tiltalt frifundet for overtrædelse af færdselslovens § 65, stk. 1. Her overfor afgørelsen fra Højesteret i UfR 2003.1029H, hvor det kunne udelukkes, at ejeren af køretøjet også havde været fører af køretøjet, og hvor Højesteret lægger til grund at den tiltalte ikke risikerer at udsætte sig selv for straf ved at opfylde oplysningspligten efter færdselslovens § 65, stk. 1, og at der ikke i bestemmelsen eller forarbejderne hertil var fastsat begrænsninger med hensyn til oplysningspligtens rækkevidde. Afgørelsen er nærmere omtalt i Straffeprocessen, 2 udg., side 208 f.

Landsforeningen skal endvidere anføre, at forslaget ikke indeholder nærmere overvejelser om de tilfælde, hvor bødetilkendegivelsen ikke når frem til den registrerede ejer, eller at denne ikke sikrer sig at besvarelsen når frem til rette adressat.

Landsforeningen skal endelig anføre, at forslagens artikel 5, stk. 3, hvorefter indehaveren ved bødetilkendegivelsen bliver underrettet om, at han "skal" udfylde en svarformular, hvis han ikke agter at betale bøden. Som anført ovenfor vil en sådan pligt næppe efter dansk ret kunne pålægges indehaveren, hvis denne pligt går ud over pligten i medfør af færdselslovens § 65, stk. 1 sammenholdt med EMRK art. 6, stk. 1.

Forslagets udkast til svarblanket vedrørende spørgsmål B 3 om begrundelse for at indehaveren ikke erkender sig skyldig, vil efter dansk ret ej heller kunne afkræves en sigtet, jf. rpl. § 752, stk. 1.

Landsforeningen kan på baggrund af det foreliggende forslag ikke anbefale at Danmark støtter forslaget til Europaparlamentet og Rådets direktiv på det foreliggende grundlag.

På bestyrelsens vegne
Henrik Stagetorn

Tolkeregninger, elektronisk

Politiet er begyndt at returnere de fremsendte tolkeregninger i vores sager med bemærkning om, at de skal faktureres efter det elektroniske system, der skulle gøre tingene lettere, men som i stedet besværliggør det for alle. For vi skal jo ikke lave tolkens regning om til elektronisk faktura, men vi skal jo attestere, at der er tolket i det givne tidspunkt. Dette har vi forklaret politiet, der vist forstod det. Så fremover skal tolken som sædvanligt sende sin regning til advokaten. Denne attesterer regningen, påfører den politiets journalnummer og sender den tilbage til tolken med bemærkning om, at han/hun selv skal sende den videre til politiet elektronisk.

Med venlig hilsen
Susette Vinding Kruse

Skærpelse af adgangskontrollen på Københavns Fængsler

Brev fra Københavns Fængsler af 6. maj 2008 til foreningens formand.

"Københavns Fængsler vil fra den 26. maj 2008 skærpe adgangskontrollen til fængslet. Det betyder bl.a., at alle besøgende til fængslet, herunder advokater og tolke, skal medbringe gyldig billedlegitimation for at få adgang til fængslet.

Hvis ikke man har medbragt gyldigt billedlegitimation må man forvente at blive afvist ved adgangskontrollen.

Ved ankomst til fængslets adgangskontrol vil man blive bedt om at fremvise billedlegitimation. Billedlegitimationen afleveres ved adgangskontrollen og adgangskontrollen udleverer et gæstekort. Billedlegitimationen vil blive låst inde i en boks hvortil man får udleveret en nøgle.

Gæstekortet skal bæres synligt under hele besøget. Ved afslutningen af besøget vil man blive fulgt til adgangskontrollen. Her afleveres gæstekortet og man får sin billedlegitimation tilbage.

Københavns Fængsler skal på baggrund af ovenstående, derfor anmode Dem om, at videre formidle informationen til foreningens medlemmer.

Gösta Jönsson, formand for "Tolkeforeningen af 1993" er herfra, ligeledes orienteret om ovenstående.

Eventuelle spørgsmål til ovenstående kan rettes til undertegnede.

Lars Bo Jensen
Sikkerhedschef "

Landsforeningens Meddelelse 40/2008

Forsvarere - God advokatskik - Ukorrekt henvendelse til vidner - Frister
Retsplejelovens § 126 og § 147 b

Advokat A rettede som forsvarer i en straffesag henvendelse til to vidner og lod dem underskrive erklæringer om, at oplysningerne, der lå til grund for sigtelserne mod klienten K, ikke var korrekte. Nævnet lagde til grund, at A groft havde tilsidesat god advokatskik ved få dage efter, at K var blevet varetægtsfængslet, at have taget kontakt til to vidner, som endnu ikke var blevet afhørt af politiet, og ladet dem underskrive erklæringer, hvis indhold de pågældende havde taget delvis afstand fra, og at A groft havde tilsidesat god advokatskik ved at lade mulige vidner påhøre hinandens forklaringer, inden de blev nedskrevet, og ved at lade vidnerne underskrive tro og love erklæringer udfærdiget af A.

Da A havde 2 tidligere sager for nævnet, blev bøden fastsat til 20.000 kr.

A's indsigelse om, at sagen var forældet, blev tilsidesat, da afbrydelse af fristen skete ved Rigsadvokatens henvendelse til Advokatmyndighederne i september 2006, idet Advokatrådet havde en selvstændig adgang til at indbringe sagen for Advokatnævnet. Anklageskrift var herefter udfærdiget i februar 2007.

Advokatnævnet, j.nr. 02-0406-07-0478, 11/7 2007

Advokat A var ved anklageskrift af 27/2 2007 indklaget for Advokatnævnet for overtrædelse af god advokatskik. Hans klient K var blevet varetægtsfængslet i medfør af RPL § 762, stk. 1, nr. 3, den 26/3 2006.

Den 1/4 2006 underskrev B og C hver en erklæring med forklaring om en af de sigtelser, der var rejst mod K. A var ikke til stede, da vidnerne underskrev erklæringerne, der blev fremsendt til politiet.

Den 18/4 2006 afholdt A møde med D og E, der underskrev erklæringer om, at oplysninger, der lå til grund for sigtelserne mod K, ikke var korrekte. I erklæringerne var anført, at erklæringerne var afgivet "på tro og love". A sendte erklæringerne til politiet med anmodning om afhøring af D og E.

Den 19/4 2006 havde A møde med F, G og H, der alle afgav forklaringer og underskrev erklæringer "på tro og love". Indholdet gik på, at beskyldningerne mod K for vold og trusler ikke havde noget på sig.

B forklarede under domsforhandlingen mod K, at hun godt kunne stå inde for erklæringens første led, men ikke de andre ting. En bekendt S havde vist fået erklæringen fra advokaten. Hun sagde til S, at hun ikke kunne stå inde for de sidste to afsnit. Hun blev ikke presset til at underskrive. Hun regnede med, at de sidste to afsnit blev slettet.

C forklarede, at erklæringen var underskrevet hos S. Han sagde til S, at de sidste to punkter kunne han ikke sige god for, da han stod med ryggen til. Han sagde til S, at hun skulle få det overstreget.

D og E forklarede, at begge inde hos advokaten hørte på hinandens forklaringer. F, G og H forklarede bl.a., at de på foranledning af S havde henvendt sig hos A, hvor alle hørte på hinandens forklaringer.

Anklagemyndigheden havde forgæves søgt at få A's beskikkelse tilbagekaldt i april 2006.

Under proceduren bemærkede Advokatrådet:

"Advokatrådet har ikke afvist, at en forsvarer kan have ret til at foretage efterforskningskridt, men under den klare forudsætning, at det sker på loyal måde og ikke lægger hindringer i vejen for eller modvirker politiets efterforskning.

Advokat A's håndtering af afhøringerne levede ikke op til disse forudsætninger. Det er elementært, at mulige vidner skal afhøres hver for sig, således at der ikke opstår risiko for, at de indbyrdes påvirker hinandens forklaringer. Advokatrådet har henvist til retsplejelovens § 753, jf. § 182, der må finde anvendelse, også når en forsvarer (undtagelsesvis) afhører vidner.

Det var endvidere kritisabelt, at advokat A lod vidnerne underskrive "på tro og love", idet det alene er falsk erklæring til en offentlig myndighed, der kan pålægges straf.

I straffesager er det politiets opgave at iværksætte efterforskning og i den forbindelse tilvejebringe oplysninger til brug for sagen, jf. retsplejelovens §§ 742-744. Der bør gives politiet rimelig frist til at foretage den første afhøring af mulige vidner. Advokat A burde i første omgang have nøjedes med at henlede politiets opmærksomhed på, at de pågældende muligt kunne bidrage til sagens oplysning.

For så vidt angår påstanden om afvisning af klagen som for sent indgivet har Advokatrådet gjort gældende, at Advokatrådet har en selvstændig adgang til at indbringe sager for Advokatnævnet, og at fristen for indbringelse regnes fra det tidspunkt, hvor Advokatrådet har fået kendskab til sagen, hvilket skete den 12. september 2006."

A påstod principalt klagen afvist som for sent indgivet. Politiet, der var den rette klager, havde kendt til forholdene siden primo april 2006. Der gjaldt en 6 måneders frist, og Advokatrådet kunne have rejst tiltale tidligere.

Han henviste subsidiært bl.a. til, at han ikke var blevet frataget beskikkelsen, og at han som forsvarer havde til opgave at indhente oplysninger og fremsætte bevisanmodninger om forhold, som ikke på forhånd kunne afvises som værende overflødig bevisførelse. Det var ikke ukendt i retsplejen, at man på forhånd indhentede oplysninger fra parter og/eller vidner, som de pågældende skrev under på. Det var K's ægtefælle, der havde oplyst, at der var vidner til det passerede, hvorfor han sendte to erklæringer til de to personer. Hvis de kunne godkende og underskrive erklæringerne,

skulle disse videre til politiet. Vidnerne kunne have foretaget overstregning af de oplysninger, som de ikke kunne stå inde for.

De senere vidner var kommet i samlet trop til kontoret, og kontakten til dem var loyal.

"Nævnets afgørelse og begrundelse:

Advokatnævnet bemærker, at Advokatrådet blev bekendt med forholdet ved Rigsadvokatens henvendelse af 12. september 2006, hvilket medfører, at forældelsesfristen på 6 måneder er overholdt.

Advokatnævnet finder, at advokat A groft har tilsidesat god advokatskik ved få dage efter, at hans klient var blevet varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, at have taget kontakt til to vidner, som endnu ikke var afhørt af politiet, og lod dem underskrive erklæringer, hvis indhold de delvist tog afstand fra. Nævnet finder endvidere, at advokat A groft har tilsidesat god advokatskik ved at lade mulige vidner påhøre hinandens forklaringer, inden de blev nedskrevet, og ved at lade vidnerne underskrive tro og love erklæringer udfærdiget af advokat A.

På denne baggrund og under hensyn til, at advokat A den 1. marts 2005 og 2. november 2005 er tildelt sanktioner for tilsidesættelse af god advokatskik, pålægger nævnet i medfør af retsplejelovens § 147 c, stk. 1, advokat A en bøde på 20.000 kr. til statskassen."

Landsforeningens Meddelelse 41/2008

**Forsvarere - Tavshedspligt - Pålæg - Frifindelse - Urigtige erklæringer -
Betinget straf - Rettighedsfrakendelse unldadt**

Straffelovens §§ 56, 152, 155 og 163, retsplejelovens §§ 138 og 729

Advokat idømt 30 dages betinget fængsel for i to tilfælde i erklæringer benævnt "Power of attorney" at have bevidnet noget, han ikke havde viden om, og i et tilfælde at have bevidnet, at en underskrift var original og gyldig, selv om han havde set en anden skrive under. Endelig blev han fundet skyldig i at have udleveret en delvist udfyldt "Power of attorney" til en anden person, der selv udfyldte de manglende oplysninger.

En medarbejder på kontoret blev idømt 10 dagbøder. Retten lagde her vægt på det beskedne omfang af dennes handlinger, og at denne havde handlet på opfordring af advokaten.

*Advokaten blev frifundet for at have misbrugt sin stilling som **beskikket forsvarer** ved at have videregivet fortrolige oplysninger dels fra et retsmøde, dels fortrolige politirapporter med forsvarerpålæg fra en straffesag til en klient.*

I det nedenstående referat gengives kun tiltale og bevisførelse vedr. tiltalen for at have lækket oplysninger, jfr. afsnittet ovenfor.

Københavns Byret SS 1. 23666/2007, 16/4 2008

En advokat på 63 år, L, var tiltalt i forhold 1 for overtrædelse af straffelovens § 152, stk. 1, ved i maj 2005 som beskikket forsvarer at have videregivet fortrolige oplysninger fra en straffesag og fra et lukket retsmøde, idet han oplyste, at A var kommet ud af isolation, og at det ikke var lykkedes at

anholde B, idet han den pgl. dag kl. 12.16 sendte en sms-besked med følgende tekst: "N fik A ud af iso. Han kommer først helt ud, når de har B."

De næste forhold drejede sig om "Powers of attorney", jfr. resuméet ovenfor.

Forhold 5, overtrædelse af straffelovens § 152, stk. 1, og § 155, ved i perioden juni til august 2005 i forbindelse med sit hverv som beskikket forsvarer for C uberettiget at have videregivet fortrolige oplysninger fra straffesagen og misbrugt sin stilling som forsvarer, idet han overlod C en række af straffesagens bilag, herunder en del, der var stemplet med pålæg efter RPL § 729 a, stk. 5.

For L var der påstand om frihedsstraf og rettighedsfrakendelse. Han påstod frifindelse.

Byretsdommen er på 33 sider og vanskelig at referere på grund af den gennemgribende anonymisering.

L forklarede bl.a. vedr. forhold 1, at han ikke selv var mødt ved det pågældende retsmøde, men ved en kollega fra kontoret. Han havde formentlig fået en sms fra denne om, at klienten var udtaget af isolation. Det var ham magtpåliggende at få B til at melde sig. Derfor sendte han hurtigt den omhandlede sms videre. Han mente ikke, at han derved kunne komme i strid med RPL § 29 d. Hans eneste ønske var at få B til at melde sig.

Vedr. forhold 5 forklarede L bl.a., at C havde haft adskillige beskikkede forsvarere forud for tiltalte. Han havde fået sagsakterne i en mini flyttekasse fra anklagemyndigheden. Materialet var ikke ordnet. C var sigtet for overtrædelse af krigsforbryderloven. L erindrede ikke, om der var forsvarerpålæg på nogle af bilagene i sagen. Han tog bilagene med ud til C lidt efter lidt og drøftede dem under besøgene i fængslet - mindst en gang ugentligt. Det strejfede ham ikke, at der kunne være forsvarerpålæg i C's sag.

L bekræftede, at han var blevet klar over, at politiet havde fundet 36 bilag i C's celle, og at disse var behæftet med forsvarerpålæg. Da politiet kontaktede ham, kunne han oplyse, at han ikke havde haft de pågældende bilag i sine forsvarergenpartier, som han jo havde overtaget fra den tidligere forsvarer. Han mente bestemt ikke, at han havde modtaget de 46 (sic!) omtalte bilag fra anklagemyndigheden. Det var en rodet bunke, han fik.

L's forsvarer dokumenterede, at anklagemyndigheden ikke havde kontrolleret, at alle bilag var til stede i det forsvarersæt, der blev afleveret af den tidligere forsvarer.

L forklarede bl.a. yderligere, at der i juni 2005 var indbrud på hans advokatkontor. Der blev kun stjålet nogle mobiltelefoner. L havde fået at vide, at politiet havde fundet frem til gerningsmanden. C fulgte med i, at bilagene i hans sag blev transporteret fra den ene advokat til den anden. C kunne iflg. L have fået de omtalte bilag ad flere omgange fra forskellige kilder.

C forklarede bl.a., at han i 2005 var straffesoner i Vestre Fængsel og havde haft forskellige beskikkede forsvarere. Det var korrekt, at der var fundet nogle papirer i hans celle, men han havde ikke fået disse af L. Det var en kammerat, der fortalte, at han kendte én, der havde begået indbrud. Kammeraten havde ikke besøgstilladelse, hvorfor han sendte papirerne til en, der havde tilladelse til at besøge vidnet. Han fik mere end 150 sider på denne måde.

Vidnet forklarede supplerende, at nogle af papirerne havde han fået via post fra Libanon.

Personen, hvis blodspor var fundet på advokatkontoret i forbindelse med det anmeldte indbrud, bestred, at han havde været på advokatkontoret, men bekræftede, at han havde været i slagsmål med to udlændinge ca. ½ time forinden det pågældende tidspunkt.

Advokat F, der tidligere havde været forsvarer for C, oplyste bl.a., at C havde været utilfreds med, at han ikke kunne se noget materiale med forsvarerpålæg. Hun huskede, at der var forsvarerpålæg på noget af materialet. De var efter kontorets praksis lagt i et aflåst stålskab. Hun kunne med sikkerhed sige, at dette materiale ikke havde været medtaget ved fængselsbesøg. Hun havde ikke besøgt C i Vestre Fængsel. Da der kom anmodning om forsvarerskifte, blev hun lidt "muggen" og sendte derfor akterne tilbage til politiet. Hun vil tro, at sekretæren har lagt akterne med pålæg i et særskilt omslag.

Sekretæren forklarede bl.a., at C havde kontaktet hende. Han var en lidt besværlig klient og forsøgte at få hende til at udlevere noget materiale uden advokat F's viden. Hun orienterede F herom. Efter forsvarerskiftet lagde hun ikke bilagene med forsvarerpålæg, der lå i et særskilt omslag, ind i bilagene igen.

En kvinde, der kendte C, og hvis søn var strafafsoner i Vestre Fængsel, bekræftede, at hun havde modtaget et brev. X (man kan på grund af den anonymiserede domsudskrift ikke se hvem, ER) prøvede at få hende til at afgive en forkert forklaring i retten, og det ville hun ikke.

Retten begrundelse og afgørelse, side 25 f:

"Ad forhold 1

Anklagemyndigheden har præciseret, at tiltalen alene vedrører det forhold, at tiltalte over for X har omtalt, at det ikke var lykkedes at anholde B, og ikke det forhold, at A var kommet ud af isolation.

Retten finder det ikke med den til domfældelse i en straffesag nødvendige sikkerhed bevist, at tiltalte har haft forsæt til at referere fra det lukkede retsmøde, som han ikke personligt deltog i. Retten har i den forbindelse lagt til grund, at tiltalte uafhængigt af det oplyste under retsmødet må antages at have vidst, at politiet ikke havde anholdt B, idet tiltalte via sine kontakter i B's omgangskreds forsøgte at få ham til at melde sig selv til politiet. Tiltalte havde endvidere forud for retsmødet holdt et uformelt møde med X og X, hvorunder han tilbød sin assistance til at få B til at melde sig selv til politiet. Vidnerne (... to politifolk, der efterforskede sagen ...) har oplyst, at det aldrig har været på tale, at A skulle løslades, selvom B meldte sig selv til politiet.

Tiltalte frifindes derfor."

(Vedr. forhold 2-4 henvises til resuméet ovenfor, ER)

Vedr. forhold 5 henviste retten bl.a. til en fremsendelsesskrivelse fra statsadvokaten, hvoraf fremgik:

"Hermed fremsender jeg de sagsakter vedr. C, der er modtaget fra advokat F.

For god ordens skyld skal jeg oplyse, at der for en række dokumenters vedkommende er meddelt pålæg i medfør af retsplejelovens § 729 a, stk. 4.
Med venlig hilsen S, statsadvokatfuldmægtig."

Advokat F havde modtaget et nykopieret sæt bilag. Efter at have modtaget disse retur, havde anklagemyndigheden ikke gennemgået disse, da L rykkede for sættet.

L's forsvarer gjorde gældende, at de fundne bilag hos C ikke kunne hidrøre fra L, da pålæggene var stemplet med rødt på 17 af bilagene.

Nogle af bilagene i øvrigt kunne være fotokopier, som advokat F efter tilladelse fra anklagemyndigheden havde fået tilladelse til at kopiere til C. De øvrige bilag havde C ikke været i lovlig besiddelse af.

"2 dommere finder det ikke ved den stedfundne bevisførelse, med den til domfældelse i en straffesag nødvendige sikkerhed, bevist, at det er tiltalte L, som har udleveret de fundne bilag til C.

Disse dommere har i den forbindelse lagt vægt på, at det er uoplyst, om de med rødt stemplede bilag, som blev fundet ved ransagningen af C's celle den 9. august 2005, var en del af de bilag, som af SAIS blev fotokopieret og overgivet til advokat F og senere til tiltalte L, idet det ikke er oplyst, om de omhandlede bilag af SAIS blev farvekopieret eller kopieret på en sort/hvid kopimaskine.

Disse dommere har endvidere tillagt det betydning, at der, ud over de bilag, som blev fundet i C's celle den 9. august 2005, manglede et større antal bilag i tiltalte L's sæt af forsvarergenparter. Disse dommere har på denne baggrund ikke fundet at kunne udelukke, at tiltalte L ikke har modtaget et komplet sæt forsvarergenparter, idet det fremgår af oplysningerne i sagen, at SAIS ikke ved overleveringen af bilag til tiltalte L sikrede sig, at han fik et komplet sæt forsvarerbilag.

Disse dommere har endvidere tillagt det betydning, at der ikke på nogen af de fundne bilag er fundet fingeraftryk tilhørende tiltalte L.

Endelig har disse dommere ikke fundet med sikkerhed at kunne afvise, at de omhandlede bilag kan være blevet fjernet fra tiltalte L's kontor, eventuelt i forbindelse med et indbrud i sommeren 2005.

Disse dommere vil derfor frifinde tiltalte L for den rejste tiltale.

1 dommer finder det efter bevisførelsen godtgjort, at tiltalte har gjort sig skyldig som anført i anklageskriftet, idet det dog ikke findes bevist, at tiltalte har udleveret alle de fundne bilag, og idet det ikke findes bevist, at tiltalte har udleveret bilag, som var undergivet forsvarerpålæg.

Denne dommer har således efter bevisførelsen, herunder navnlig det forhold, at 53 af de bilag, som blev fundet i C's celle, manglede i L's sæt af forsvarergenparter, jf. politirapport af 19. august 2005 (bilag 7), at måtte lægge til grund, at i hvert fald en del af de fundne bilag stammer fra tiltaltes sæt.

Det fremgår af politirapport af 23. august 2005, forhold 5, bilag 9, side 1-2, at SAIS ikke har sikret sig, at det var et komplet sæt forsvarergenparter, der blev videresendt til tiltalte L. Denne dommer finder dog ikke anledning til at antage, at der har manglet et stort antal bilag, svarende til cirka 130 bilag, i det sæt forsvarergenparter, som advokat F returnerede til SAIS, og som blev videresendt til

tiltalte L, og hvoraf 74 bilag, jf. politirapport af 19. august 2005 (bilag 7) fortsat ikke har kunnet findes.

Tiltalte har forklaret, at der i den omhandlede periode var indbrud på hans kontor, og at forsvarergerparterne vedrørende C på grund af sommerferietravlhed ikke var blevet arkiveret og derfor lå fremme. Tiltalte har samtidig forklaret, at der alene blev stjålet nogle få effekter i form af mobiltelefoner m.v., og at der alene er sket politianmeldelse vedrørende dette.

Denne dommer finder ikke på baggrund af det oplyste at kunne lægge til grund, at de omhandlede forsvarergerparter skulle være blevet stjålet i forbindelse med indbruddet.

Det fremgår af politirapport af 18. august 2005 med notits af 17. august 2005 fra SAIS (bilag 5), at alene følgende bilag i SAIS's sag pr. 7. juni 2005, hvor tiltalte blev beskikket som forsvarer for C, fortsat var undergivet forsvarerpålæg i medfør af retsplejelovens § 729a, stk. 4."

(Her følger så en opregning af 16 bilag, ER)

"De politirapporter, som blev fundet i C's celle, og som var stemplet med rødt stempel om forsvarerpålæg, må således pr. 7. juni 2005, hvor tiltalte L blev beskikket som forsvarer, antages ikke længere at have været undergivet forsvarerpålæg.

Til gengæld var følgende fundne bilag, der ikke efter oplysningerne på kosterrapporten var stemplet med forsvarerpålæg, ifølge det oplyste i notitsen af 17. august 2005 fra SAIS, undergivet forsvarerpålæg:"

(Her følger så en opregning af 15 bilag, ER)

"Denne dommer finder på denne baggrund, samt på baggrund af det af tiltalte L forklarede at måtte lægge til grund, at tiltalte L ikke har haft kendskab til, at disse politirapporter, der ikke fremtrådte med stempel om forsvarerpålæg, var undergivet forsvarerpålæg. Det må endvidere efter det oplyste lægges til grund, at forsvarerpåleggene på de med rødt stemplede bilag pr. 7. juni 2005 var ophævede.

Denne dommer vil derfor frifinde tiltalte for at have overgivet bilag, der var undergivet forsvarerpålæg i medfør af retsplejelovens § 729a, stk. 4, til C.

Der gives dom efter stemmeflertallet, hvorfor tiltalte L frifindes for den rejste tiltale."

Vedr. L's forhold med erklæringerne bemærkede retten:

"Straffen fastsættes til fængsel i 30 dage, jf. straffelovens § 155 og § 163.

Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på karakteren og omfanget af den begåede kriminalitet, herunder at tiltalte har handlet i sin egenskab af advokat.

Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2. Retten har herved lagt vægt på den tid, der er forløbet, siden forholdene er begået og på tiltaltes alder og personlige forhold.

Retten har ikke i medfør af de påberåbte bestemmelser fundet tilstrækkeligt grundlag for at frakende tiltalte L retten til at udøve advokatvirksomhed samt virke som advokatfuldmægtig, eller til at han frakendes retten til at beskæftige sig med straffesager. Tiltalte frifindes derfor for påstanden herom."

Landsforeningens Meddelelse 42/2008

Offentlig orden - Ungdomshuset - "Dæksagen" fra Jagtvej - Frifindelse
Straffelovens § 134 a

13 unge mennesker var tiltalt for grov forstyrrelse af offentlig orden ved den 3/3 2007 kl. 02.10 at have tilegnet sig 77 bildæk og noget hegnsmateriale, som blev anbragt i krydset Jagtvej/Hørsholmsgade/Hans Egedes Gade som barrikade, der forhindrede færdsel gennem krydset.

De tiltalte havde været varetægtsfængslet fra den 3/3 2007 til hhv. 12. eller 13. marts 2007.

Byretten lagde til grund, at de 3 politividner, hhv. næstkommanderende i en deling, en gruppefører og en chauffør, der som en del af 4 vogne fra en sidegade svingede ud på Jagtvej, havde haft en meget kortvarig observationsperiode på få sekunder. Her blev der både observeret mennesker med dæk i hænderne og mennesker, der bare stod i krydset. Det kunne ikke udelukkes, at der ikke befandt sig mennesker i Hans Egedes Gade eller Hans Tavsgade, og retten fandt det ikke bevist, at alle, der befandt sig i eller ved krydset, deltog i aktiviteten med at slæbe dæk ud på kørebanen, eller at de alle havde tilsluttet sig denne aktivitet. Det kunne således ikke udelukkes, at nogle af de mennesker, der befandt sig i krydset, alene var tilfældige forbipasserende eller tilskuere.

Det var ikke bevist, at alle de mennesker, der blev anholdt ved parkeringsrampen ved Jagtvejens Skole, havde deltaget i eller på anden måde havde tilsluttet sig aktiviteten med at lægge dæk på kørebanen i krydset.

Alle de tiltalte havde en forklaring på, hvorfor de var på stedet, og der var ikke grundlag for at tilsidesætte disse. Der skete derfor frifindelse.

Københavns Byret SS 21999-07, 21/4 2008

13 mænd og kvinder - hovedparten i alderen 18-29 år, J og L dog 32-33 år - var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 134 a, ved den 3/3 2007 ca. kl. 02.10 i krydset Jagtvej/Hørsholmsgade/Hans Egedes Gade, København, i forening med 8 udlændinge, hvis sager behandlede særskilt, efter udtalt og stiltiende overenskomst at have deltaget i grov forstyrrelse af ro og orden på offentligt sted, ved at have tilegnet sig 77 autodæk fra firmaet (...x...), Hørsholmsgade, København, ligesom de havde tilegnet sig hegnsmateriale fra materialeplads tilhørende Københavns Kommune på hjørnet af Jagtvej/Hørsholmsgade, hvorefter de anbragte dæk og hegnsmateriale i krydset Jagtvej-Hørsholmsgade-Hans Egedes Gade som barrikade, der forhindrede den offentlige færdsel gennem krydset.

Der var påstand om fængselsstraf. Alle de tiltalte påstod frifindelse.

Dommen er på 32 sider, og de tiltaltes forklaringer fylder fra side 4 - 23. Nogle var kommet rejsende til for at deltage i de fredelige demonstrationer tidligere på aftenen, andre boede i København og var på vej hjem fra fest (lørdag morgen).

Enkelte havde tidligere afgørelser, herunder for husfredskrænkelse eller trusler. To af de tiltalte var journalister, men ikke udsendt af deres arbejdsgiver til konkrete opgaver. De var til stede på eget initiativ. De var begge aleneforældre med hver to børn.

En af journalisterne forklarede bl.a. under grundlovsforhøret (dommen side 20):

"Det var anholdtes opfattelse, at politiet kom med meget stor fart, og at de følte, at politiet kunne risikere at køre nogen ned. Han mener ikke, at de aktivister, der rullede dæk ud på vejen, var blevet anholdt, idet de var løbet en anden vej. Anholdte oplyste over for politiet, at han var journalist, hvilket de ikke tog seriøst. Anholdte er alenefar til to børn på 10 og 3 år...."

Under domsforhandlingen forklarede samme tiltalte bl.a.:

"Da flokken fra Hørsholmsgade kom løbende ud i krydset var der herefter ca. 100 mennesker i og omkring krydset. Ca. 10 stk. heraf var klædt som aktivister. Han kan ikke huske, hvordan lysforholdene var. Han havde fornemmelse af, at det var mørkt. Da politiet kom kørende fra afspærringen ved ungdomshuset, accelererede de så meget op, som de kunne på den afstand, der var. Det tog ca. 20 sekunder før de var fremme ved stedet, hvor anholdelsen fandt sted...."

O forklarede bl.a., at han var næstkommanderende i en deling, der bestod af fem køretøjer, hvoraf det ene dog var på vej til en anden anholdelse. De øvrige kørte på en række. Vidnet havde selv observeret en gruppe på 15-20 unge mennesker, der var i gang med at slæbe dæk ud på kørebanen. Da bilerne drejede ind på Jagtvej, var de mindre end 50 m fra krydset. Gruppen løb væk langs bygningerne ved Jagtvejens Skole, og to politibiler kom foran flokken og afskar vejen. Der var visuel kontakt med flokken hele vejen. Der blev i alt anholdt 21 personer. Vidnet kunne ikke sige noget om de enkelte deltageres dispositioner. De var klædt almindeligt, som unge mennesker i miljøet omkring Jagtvej - almindeligt dagligdagstøj efter vejret.

Der var hverken fotografiapparat eller video med delingen. Han var ikke bekendt med, at der er en fodgængertunnel i det pgl. kryds. Der var en eller anden form for bevoksning ved hjørnet af Jagtvej og Hans Egedes Gade. Patruljen kørte generelt med en hastighed på 40-50 km/t, måske mindre.

P, gruppefører, havde siddet på passagersædet i den anden bil. Der kom en melding om en større gruppe unge mennesker, der byggede barrikader. Vidnet så selv 20-30 mennesker. Han huskede ikke at have set nogen gå med dæk. Han mente ikke, at der kom andre mennesker til gruppen. Han var sikker på, at det var den samme gruppe, der blev anholdt. Han så ikke nogen, der bare stod og så på. Gruppen var stort set ens påklædt, alle i mørkt tøj. Han var ikke klar over, at der var en fodgængertunnel i krydset. Han kunne ikke udelukke, at der havde været nogen på det nærmeste hjørne af Jagtvej og Hørsholmsgade, der var forsvundet op ad Hørsholmsgade.

Q, politichaufføren, forklarede bl.a., at det var hans opfattelse, at der ikke var nogen i gruppen, der var rene tilskuere. De 10-12 mennesker, der stod i krydset, stod ikke med dæk. Han huskede ikke noget specielt om deres påklædning. Han havde ikke bidt mærke i nogen fodgængertunnel i krydset.

Han kunne ikke udelukke, at der havde været mennesker i Hørsholmsgade. Da bilerne kørte ind på Jagtvej, accelererede de hurtigt og nåede op på en hastighed på 70-80 km/t.

En bekendt af en af de tiltalte, R, forklarede bl.a., at hverken den tiltalte eller vidnet selv havde slæbt dæk. Der var 50-85 mennesker på gaderne, da tumulten opstod - de fleste i en stor flok, men der var også mennesker, der så ud til bare at være ude at gå en tur.

Rettens begrundelse og afgørelse.

"Efter bevisførelsen findes det bevist, at der den 3. marts 2007 ca. kl. 2.00 var en gruppe mennesker, der var i færd med at slæbe bildæk ud på kørebanen i krydset Jagtvej/Hørsholmsgade/Hans Egedes Gade. Særligt efter vidnerne O, P og Q's forklaringer lægger retten til grund, at der, da politiet kom til stede, lå mellem 20 og 30 dæk i krydset.

Efter vidnerne O, P og Q's forklaringer lægges det til grund, at politiet kom i 4 vogne fra en sidegade til Jagtvej, hvorfra de svingede til venstre ud på Jagtvej. De observerede herefter aktiviteterne i krydset, imens de kørte mod krydset. Der var tale om en meget kortvarig observationsperiode på få sekunder, og de tre vidner har alle forklaret, at der i denne periode både blev observeret mennesker med dæk i hænderne og mennesker, der bare stod i krydset. Retten finder ikke, at det alene ud fra de tre vidners observationer, da de kørte op mod krydset, kan udelukkes, at der ikke befandt sig mennesker i Hans Egedes Gade eller Hans Tavsensgade, og henset til den meget korte observationsperiode, finder retten det heller ikke bevist, at alle, der befandt sig i eller ved krydset deltog i aktiviteten med at slæbe dæk ud på kørebanen, eller at de alle havde tilsluttet sig denne aktivitet. Det kan således ikke udelukkes, at nogen af de mennesker, der befandt sig i krydset alene var tilfældige forbigående eller tilskuere.

Retten finder det herefter ikke bevist, at alle de mennesker, der blev anholdt i eller ved parkeringsrampen ved Jagtvejens skole på Hans Tavsensgade havde deltaget i eller på anden måde havde tilsluttet sig aktiviteten med at lægge dæk på kørebanen i krydset.

Alle 13 tiltalte har nægtet sig skyldig og har hver især givet en forklaring på, hvorfor de befandt sig på stedet.

Der er ikke ført bevist for, at de enkelte tiltalte har været med til at lægge dæk ud på kørebanen, eller at de hver især havde tilsluttet sig denne aktivitet.

Retten finder herefter ikke grundlag for at tilsidesætte hver enkelt tiltaltes egen forklaring om, hvordan han eller hun var kommet til stedet, og hvad de lavede der.

Alle de tiltalte frifindes herefter."

- oo0oo -

Politiet oplyste efterfølgende, at sagen ikke ville blive anket, og at sagen mod de 8 udlændinge, der var blevet anholdt samtidigt, ville blive sluttet.

Landsforeningens Meddelelse 43/2008

Tyveri fra lomme - Varetægtsfængsling - Proportionalitet - EU-borgere
Udlændingelovens § 2 og retsplejelovens § 762

Rumænsk kvinde K anholdt og fængslet i byretten for lommetyveri af en pung. Landsretten løslod, da lovovertrædelsen på det foreliggende grundlag ikke kunne forventes at medføre straf af fængsel i 30 dage.

ØL 14. afd. kære nr. S-1055-08, 8/4 2008

K fra Rumænien var sigtet for at have stjålet en pung fra en jakkeinderlomme. K var kommet til landet to dage forinden med samlever, der skulle videre til Tyskland. Hun nægtede sig skyldig.

K blev begæret varetægtsfængslet i 12 dage efter RPL § 762, stk. 1, nr. 1 og nr. 3.

Retten fandt begrundet mistanke og fængslede på den manglende forbindelse til Danmark og muligheden for en medgerningsmand på fri fod.

K kærede til landsretten, der udtalte:

"Efter oplysningerne i sagen tiltrædes det, at der er begrundet mistanke om, at K har gjort sig skyldig i den rejste sigtelse.

Da lovovertrædelsen på det foreliggende grundlag ikke kan ventes at medføre straf af fængsel i 30 dage, findes betingelserne for varetægtsfængsling efter retsplejelovens regler ikke at være opfyldt, jf. retsplejelovens § 762, stk. 3. Derfor

b e s t e m m e s:

Sigtede K skal løslades."

Landsforeningens Meddelelse 44/2008

Udlændingeloven - Menneskesmugling - Forsøg - Beviser - Udvisning - EU-reglerne

Udlændingelovens § 2 og § 59, straffelovens § 21

T på 35 år fra Irak idømt fængsel i 30 dage efter udlændingelovens § 59, stk. 7, nr. 1, for at have ledsaget en udlænding ind i Danmark forsynet med et ægte svensk pas udstedt til en anden person. Frifundet for forsøg på overtrædelse af § 59, stk. 7, nr. 1 og nr. 4, med hensyn til besiddelse i bagagen af 11 pas, adskillige ID-kort og adskillige pasfotos. T, der havde opholdstilladelse i Sverige, blev udvist.

Københavns Byret SS 5717/2008, 21/4 2008

T på 35 år fra Irak var tiltalt for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 7, nr. 1, ved i februar 2008 i Kastrup Lufthavn at have bistået M med ulovligt at indrejse gennem Danmark, idet T eller andre købte flybilletter fra Teheran via Wien til København, hvorefter T fulgte M på rejsen fra Teheran til Danmark, ligesom T eller andre havde sørget for, at M ved indrejsen i Danmark var i besiddelse af et ægte svensk pas udstedt til A, som M i toldkontrollen foreviste for en toldassistent.

(Der var ikke rejst særskilt tiltale efter straffelovens § 174, ER)

I forhold 2 udlændingelovens § 59, stk. 7, nr. 1 og 4, ved samme tid og sted med henblik på forsættigt at bistå udlændinge med ulovligt at rejse ind eller rejse gennem Danmark eller et andet land, at have været i besiddelse af 11 pas, adskillige ID-kort og adskillige pasfotos, hvilket mislykkedes, da toldvæsenet fandt effekterne i T's bagage.

Der var påstand om frihedsstraf og udvisning. T påstod frifindelse, også for udvisningspåstanden. T havde været frihedsberøvet siden den 28/2 2008.

T havde i forbindelse med grundlovsforhøret, gengivet i dommen, bl.a. forklaret, at han var bosiddende i Malmø og var på gennemrejse efter et ophold i Teheran. Han var alene og mødte ingen på turen. Han havde ikke i flyet fra Wien siddet ved siden af den mand, der blev anholdt samtidig med ham, men han havde set ham på flyet.

Han bekræftede at have nogle af de omtalte papirer i sin bagage. To af passene fra Irak havde han fået af sin nabo. De pågældende skulle have passet udstedt i Irak med henblik på at få indsat en svensk opholdstilladelse. Han havde intet kendskab til de svenske pas (5 stk.). Kufferten var ikke hans, men en som han skulle aflevere til en dame i Sverige.

Han havde ændret sin afrejse fra Teheran fem dage. Det var tilfældigt, at den anden anholdte mand havde købt sin billet samme sted. Flyselskabet havde kun et kontor i Teheran.

Under domsforhandlingen forklarede han bl.a. supplerende, at han i 4 år havde haft opholdstilladelse i Sverige. Han skulle besøge sin mor i Irak og rejste via Teheran, da han ville købe varer til sin lillebrors bryllup.

Billetten til returrejsen betalte han kontant, og rejsen gik over Wien. Han afviste at være indrejst sammen med M, som han ikke kendte. Han kunne ikke forklare, hvorfor M havde en billet, hvor afrejsedagen ligeledes var ændret fem dage, og hvis løbenummer kun var to numre fra T's billet.

Han havde ikke set i kufferten, hvor det viste sig, at der lå henholdsvis stjålne og forfalskede svenske pas. Han kendte heller ikke noget til et irakisk pas. Tolderne blandede hans og den anden anholdte mands effekter sammen. Han vedstod sin forklaring om øvrige irakiske pas, der skulle tilbage til personer bosiddende i Sverige.

Et svensk pas fundet i hans egen bagage var han blevet bedt om at tage med fra Irak. Det skulle have et iransk visum, og det var lettere at opnå fra Irak end fra Sverige.

Nogle ID-kort skulle afleveres til personer i Sverige. (Let forkortet forklaring, ER)

En tolder K forklarede om omstændighederne, hvorunder T var blevet udtaget til toldkontrol. Efter at hun havde standset en anden mand, havde T standset op og havde tolket for den pågældende, der hverken talte dansk eller engelsk, men var i besiddelse af svensk pas.

Hun afviste, at de to personers effekter kunne være rodet sammen. Hun havde hørt T og M tale hviskende sammen.

Rettens begrundelse og afgørelse:

"Ad forhold 1

2 dommere finder det ved den af vidnet K afgivne forklaring sammenholdt med de i øvrigt foreliggende oplysninger, herunder navnlig det forhold, at tiltalte og M's billetter er købt samme sted og på samme tid, og at begge billetter oprindeligt var udstedt til afrejse den 23. februar 2008, men begge er ændret til afrejse den 28. februar 2008, bevist, at tiltalte er skyldig i overensstemmelse med tiltalen.

1 dommer finder det ikke med den nødvendige sikkerhed bevist, at tiltalte bistod M med indrejse i Danmark, idet denne dommer ikke finder at kunne udelukke, at der var tale om tilfældige sammenfald af omstændigheder ved køb og reservation af billetterne, ligesom denne dommer finder det usandsynligt, at tiltalte selv ville henvende sig til toldmyndighederne, hvis han var skyldig i overtrædelse af udlændingeloven.

Der gives dom efter stemmeflertallet, hvorfor tiltalte findes skyldig i den rejste tiltale.

Ad forhold 2

Retten finder det ikke ved den stedfundne bevisførelse, med den til domfældelse i en straffesag fuldt tilstrækkelige sikkerhed, bevist, at tiltalte har gjort sig skyldig som anført i anklageskriftet. Retten har herved ikke fundet at kunne bortse fra tiltaltes forklaring om de enkelte dokumenter og fotos.

Tiltalte frifindes derfor.

Straffen fastsættes til fængsel i 30 dage, jf. udlændingelovens § 59, stk. 7, nr. 1.

Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på karakteren og omfanget af den begåede kriminalitet.

Påstanden om udvisning tages i medfør af de påberåbte bestemmelser til følge som nedenfor bestemt, idet udlændingelovens § 26 ikke findes til hinder herfor.

Retten finder, at domfældtes handling indebærer en sådan aktuel og alvorlig trussel mod den offentlige sikkerhed, at det er foreneligt med de i udlændingelovens § 2, stk. 3, omhandlede EU-regler at udvise domfældte, der efter det oplyste har permanent opholdstilladelse i Sverige."

Landsforeningens Meddelelse 45/2008

Menneskerettigheder - Udlevering - Frihedsberøvelse - Russisk sag

Menneskerettighedskonventionens art. 5

Den tajkiske statsborger N, der var flygtet til Rusland, blev frihedsberøvet her i 2003 uden frist med henblik på udlevering til hjemlandets retsforfølgning. De følgende 3 år var et mareridt, hvor hverken den russiske anklagemyndighed eller domstolene ville forholde sig til, at der var tale om frihedsberøvelse uden tidsfrister, da N hverken var mistænkt eller sigtet i Rusland. Først efter 3 år, hvor N i mellemtiden havde fået afslag på asyl, men medhold i, at han ikke kunne udleveres, begyndte der at blive fastsat korte tidsfrister for den fortsatte frihedsberøvelse.

Menneskerettighedsdomstolen fastslog, at der forelå en ulovlig frihedsberøvelse i EMK art. 5, stk. 1 f's forstand og tillige en krænkelse af art. 5, stk. 4, idet N ikke havde fået mulighed for at prøve lovligheden af tilbageholdelsen. Tortgodtgørelse på 40.000 Euro.

Nasrullojev mod Rusland App. nr. 656/06, 11/10 2007

Klageren Nasrullojev (herefter N) fra Tadjikistan havde i forbindelse med urolighederne i hjemlandet i slutningen af 1990'erne taget flugten til Rusland sammen med sin familie. Han havde i begyndelsen af 1990'erne været den regionale leder af Folkefronten og dermed fra 1994 i opposition til den valgte præsident.

I juni 2003 blev der i hjemlandet udstedt en arrestordre mod N for forbrydelser begået mellem 1992-97, herunder kidnapning, manddrab samt deltagelse i oprørsorganisation med henblik på at bemægtige sig statsmagten.

I august 2003 blev N anholdt i Moskva, og hjemlandet sendte samme dag en anmodning om udlevering.

N blev kort efter varetægtsfængslet af den russiske byret, da han var sigtet for alvorlige forbrydelser og på en international liste over eftersøgte forbrydere. Der var flugtfare og risiko for, at han ville modvirke efterforskningen. Der blev ikke fastsat nogen frist for varetægtsfængslingen.

N bad i oktober 2003 anklagemyndigheden i Rusland om at modsætte sig udleveringen - der var tale om politisk forfølgelse, og han risikerede dødsstraf, ligesom han ikke kunne forvente retfærdig rettergang i hjemlandet.

I februar 2004 bad N om at blive løsladt. Der forelå ingen arrestordre fra hjemlandets retssystem, ligesom den russiske to-måneders frist var overskredet. Der havde ikke været fristforlængelser siden oktober 2003. En henvendelse samme måned til den russiske anklagemyndighed forblev ubesvaret, og klager i december 2004 både til retten og anklagemyndigheden var forgæves. Byretten afviste at have kompetence, og anklagemyndigheden henviste til "kompetente myndigheder" i hjemlandet for at få ophævet varetægtsfængslingen.

En henvendelse i januar 2005 til hjemlandets anklagemyndighed var også forgæves. Her blev der henvist til, at hjemlandets regler om frihedsberøvelse ikke fandt anvendelse, da N opholdt sig uden for hjemlandet.

Lederen af det russiske varetægtsfængsel gjorde N's advokat opmærksom på, at N hverken var mistænkt eller sigtet, og at reglerne om løsladelse efter maksimum 18 måneder kun gjaldt disse kategorier. Han gjorde samtidig opmærksom på, at der indtil videre ikke havde været en retlig afgørelse om løsladelse af N eller et afslag fra anklagemyndigheden på at udlevere ham.

N's advokat søgte så forgæves at få domstolene til at løslade N. Retten fastslog i april 2005, at sagen drejede sig om udlevering, og at der ikke var tidsfrister for frihedsberøvelse. Retten noterede sig, at der ikke var taget stilling til udlevering, da N havde søgt asyl i Rusland.

Afgørelsen blev stadfæstet af overinstansen i juni 2005 og herefter indbragt for forfatningsdomstolen, der afviste søgsmålet i april 2006.

Samme måned klagede N's advokat til anklagemyndigheden og påberåbte sig en krænkelse af EMK art. 5, stk. 1 og 4. Klagen blev afvist. Anklagemyndigheden var ikke ansvarlig for N's tilbageholdelse, og der var ikke tidsfrister med hensyn til frihedsberøvelse med henblik på udlevering.

I slutningen af juni 2006 blev N's asylansøgning afslået, og i begyndelsen af juli 2006 bad anklagemyndigheden retten om forlængelse af fængslingsfristen på 14 dage med henblik på at undersøge mulighederne for udlevering. Begæringen blev imødekommet under henvisning til de alvorlige sigtelser og muligheden for flugt. Afgørelsen blev stadfæstet af overinstansen i september 2006.

I mellemtiden havde domstolen afvist anklagemyndighedens begæring om udlevering, da hjemlandet bl.a. ikke havde garanteret, at N kun ville blive retsforfulgt for de sigtelser, der var omtalt i udleveringsbegæringen. Hertil kom, at anklagemyndigheden ikke havde taget stilling til, om der var tale om en politisk sag, der var undtaget i reglerne om udlevering, ligesom retsforfølgning for forhold fra 1992-1997 kunne være i strid med en amnesti fra 1997.

Retten besluttede at løslade N, idet han havde været ulovligt frihedsberøvet, efter at tidsfristen var overskredet. Anklagemyndigheden kærede. De gjorde bl.a. gældende, at de i en hemmeligholdt korrespondance med efterretningstjenesten og Indenrigsministeriet havde overvejet (men afvist), at retsforfølgningen kunne være politisk motiveret.

I oktober 2006 stadfæstede Højesteret, at N ikke kunne udleveres.

Dommens gennemgang af russiske regler og retspraksis overspringes i referatet.

N gjorde dels gældende, at hans udlevering til hjemlandet ville indebære en krænkelse af EMK art. 3. Her henviste domstolen til, at han havde fået medhold ved de russiske domstole i 2006. N gjorde derudover gældende, at han ulovligt havde været frihedsberøvet.

Der var enighed mellem parterne om, at N havde været frihedsberøvet med henblik på udlevering, jfr. EMK art. 5, stk. 1 f, og domstolen skulle herefter undersøge, om frihedsberøvelsen var lovlig, som modsætning til vilkårlig.

Den afgørende tvist mellem parterne var, om den første russiske retsafgørelse var tilstrækkelig til uden frister at tilbageholde N, indtil der var truffet bestemmelse om udlevering.

N gjorde gældende, at der burde være fastsat frister, regeringen fastholdt, at der efter national ret ikke var krav om frister. N's synspunkt havde støtte i afgørelser fra den russiske forfatningsdomstol. Dertil kom, at det virkede påfaldende, at anklagemyndigheden i juli 2006, efter 3 års frihedsberøvelse, nu bad om en frist med henvisning til den omtvistede fristbestemmelse, ligesom regeringen undlod at præcisere, efter hvilke bestemmelser N havde været tilbageholdt efter udløbet af fristen på 14 dage. Endelig havde domstolene været modstridende med hensyn til, om N's frihedsberøvelse faldt ind under maksimumsfristen på 18 måneder.

Menneskerettighedsdomstolen noterede sig også med bekymring de modstridende beslutninger med hensyn til, om det var hjemlandets eller de russiske regler, der regulerede frihedsberøvelsen, og at nogle af retsafgørelserne fastslog, at den russiske anklagemyndighed ikke var ansvarlig for frihedsberøvelsen, selv om denne hvilede på samme myndigheds anmodning om udlevering til hjemlandets retsforfølgning.

Henset til de modstridende afgørelser fra de russiske myndigheder, fandt domstolen, at frihedsberøvelsen ikke havde været reguleret af passende sikkerhedsforanstaltninger mod vilkårlighed. De russiske regler savnede en sådan grad af forudsigelighed, at de ikke kunne opfylde konventionens krav om retsgarantier. Der var således tale om en ulovlig frihedsberøvelse i EMK art. 5, stk. 1 f's forstand.

N gjorde gældende, at han ikke havde haft mulighed for domstolsprøvelse af sin frihedsberøvelse, EMK art. 5, stk. 4. Regeringen påstod på den anden side, at N ikke havde udtømt de nationale muligheder. Han kunne have påkæret den første retsafgørelse fra august 2003.

Domstolens præmisser vedr. dette anbringende hviler på en fortolkning af en bestemmelse i den russiske retsplejelov, hvor den russiske regering tidligere havde gjort gældende, at N ikke faldt ind under bestemmelsen. Det vil sige, at N heller ikke havde muligheden for at få prøvet lovligheden af sin tilbageholdelse. Derfor var der også tale om en krænkelse af EMK art. 5, stk. 4.

N blev tilkendt 40.000 Euro skattefrit i torterstatning og et mindre beløb i sagsomkostninger.

Landsforeningens Meddelelse 46/2008

Menneskerettigheder - Varetægtsfængsling i forbindelse med udvisning - Græsk sag

Menneskerettighedskonventionens art. 5

EMK art. 5, stk. 1, f, giver mulighed for lovlige anholdelse eller anden frihedsberøvelse af en person for at hindre ham i uretmæssigt at trænge ind i landet eller af en person, mod hvem der tages skridt til udvisning eller udlevering. Der ligger i kravet om lovlighed, at hvis den nationale lovgivning sætter tidsgrænser for tilbageholdelsen, kan man ikke ved fristens udløb tage udlændingen hen på en politistation og tilkendegive, at han bliver løsladt, hvorefter man 10 minutter efter tilbageholder ham under et nyt påskud, stadig med henblik på udvisning.

En nigerianer klagede over denne behandling hos de græske myndigheder og fik medhold i, at der forelå en konventionskrænkelse, for hvilken han blev ikendt 5.000 euro i erstatning.

John mod Grækenland App. 199/05, 10/5 2007

Klageren Denis John fra Nigeria klagede over en ulovlig tilbageholdelse hos de græske myndigheder i forbindelse med en udvisning i 2004.

Sagens forhistorie var, at han indrejste i Grækenland uden opholdstilladelse den 4/2 2003. Han blev tilbageholdt med henblik på udvisning. Den 18/3 2003 søgte han om asyl. Den 4/5 2003 blev han løsladt, idet maksimumsfristen for frihedsberøvelse på 3 måneder var udløbet. Den 10/5 2003 fik han administrativt afslag på sin asylansøgning.

På et ikke nærmere angivet tidspunkt indrejste han i Østrig og søgte asyl her, men blev tilbagesendt til Grækenland efter Dublin-konventionen og tilbageholdt af det græske politi ved modtagelsen i lufthavnen den 29/12 2003 og frihedsberøvet med henblik på udvisning. Afgørelse herom blev truffet den 1/1 2004, idet hans asylansøgning allerede var afslået. Det blev besluttet fortsat at tilbageholde ham, indtil udvisningen kunne effektueres, maksimalt 3 måneder, idet man ellers måtte befrygte, at han ville unddrage sig udvisningen.

Den 29/3 2004 kl. 14.50 fik ansøgeren at vide, at han kunne løslades, da 3-måneders fristen var udløbet. Kl. 15.00, mens klageren fortsat opholdt sig på politistationen, blev han på ny anholdt - efter rapporten fordi politiet havde fået informationer fra den nigerianske ambassade om, at der var udstedt et rejsedokument under et påtaget navn, Vassej John.

Den 1/4 2004 besluttede politiet på ny, at klageren skulle udvises, og forlængede frihedsberøvelsen med henvisning til flugtfare.

Politiet søgte forgæves at iværksætte udvisningen den 14/4 2004, men måtte opgive, da klageren ydede passiv modstand. Klageren indbragte spørgsmålet om den fortsatte frihedsberøvelse for domstolene den 20/4 2004. Afgørelsen faldt to dage efter. Retten lagde vægt på de nye oplysninger fra den nigerianske ambassade, hvorefter frihedsberøvelsen var lovlig, uden at man skulle medregne den tidligere periode på 3 måneder.

Klageren modsatte sig på ny udvisning den 9/5 2004 og klagede yderligere to gange over frihedsberøvelsen den 14/5 og 10/6 2004, som blev afvist med samme begrundelse som ovenfor. Klageren blev tvangsmæssigt udsendt med politiledsagelse den 20/6 2004. Inden da havde han fået en domstol til i perioden 4/6 - 10/6 at beordre opsættende virkning med hensyn til udvisningen, idet han prøvede at få genoptaget asylsagen.

Lovgrundlaget

Den relevante nationale bestemmelse drejede sig om administrativ udvisning, i hvilken det hed (uautoriseret oversættelse fra fransk, ER): "Hvis der er truffet bestemmelse om udvisning, kan frihedsberøvelsen forlænges, indtil afgørelsen er effektueret, men kan i intet tilfælde overskride 3 måneder."

Klagerens anbringender

Klageren gjorde gældende, at frihedsberøvelsen ikke var lovlig i konventionens forstand. Man kunne ikke anholde ham på ny efter 10 minutter den 29/3 2004. Udvisningen den 1/4 2004 var kun et påskud for at forlænge frihedsberøvelsen. Han blev heller ikke løsladt, da retten anordnede opsættende virkning, men blev tilbageholdt helt frem til udsendelsen den 20/6 2004.

Myndighedernes anbringender

Regeringen fastholdt, at frihedsberøvelsen var lovlig. Det var oplysningerne fra ambassaden, der gav anledning til den nye beslutning om udvisning og spørgsmålet havde været prøvet ved domstolene.

Menneskerettighedsdomstolen, der bl.a. henviser til afgørelsen fra 1996 *Chahal mod Storbritannien*, fastslår, at artikel 5 udtømmende regulerer spørgsmålet om frihedsberøvelse, og at man taler om "den ved lov foreskrevne fremgangsmåde" og "lovlig".

Twisten var, om frihedsberøvelsen den 29/3 2004 var gyldig.

Klageren var ikke blevet sat på fri fod den pågældende dag, selv om han var løsladt i 10 minutter. Han var stadig på politistationen. Løsladelsen var kun på papiret. Dertil kom, at den nye beslutning om udvisning henviste til den tidligere afgørelse - der var ikke anført nye momenter. Der var efter rettens opfattelse tale om en omgåelse af bestemmelsen om tidsgrænsen for frihedsberøvelse.

Oplysningerne om dokumentet fra den nigerianske ambassade kunne heller ikke efter rettens opfattelse begrunde en fortsat frihedsberøvelse.

Forlængelsen ud over de 3 måneder udgjorde således en krænkelse af artikel 5. Retten fandt herefter ikke anledning til at tage stilling til betydningen af, at der senere i en periode var givet opsættende virkning med hensyn til effektivering af udvisningen.

Erstatning og sagsomkostninger

Klageren havde krævet 100.000 Euro i tort, men blev kun tillagt 5.000 Euro. Han fik ikke dækning for eventuelle sagsomkostninger, der ikke var dokumenteret.

- 00000 -

Afgørelsen findes kun i en fransk version.

"Heldigvis" for den danske stat ville et græsk problem ikke kunne opstå. Vi har nemlig ikke tilsvarende tidsgrænser i udlændingeloven, tilføjer redaktøren.

Landsforeningens Meddelelse 47/2008

Erstatning for varetægtsfængsling - Forhøjet takst - Folkedrab

Retsplejelovens § 1018 a, stk. 1

Erstatningssøgende S blev i september 2006 varetægtsfængslet sigtet for folkedrab subsidiært manddrab, ved i april 1994 at have deltaget i drab og drabsforsøg på ca. 25 personer i Rwanda.

Ligene var der for så vidt. De blev gravet op og obduceret. Men beviserne for, at S havde deltaget i drabene, var, trods talrige vidneudsagn indhentet af det nuværende styre i Rwanda, mildt sagt ikke ganske lydefri, hvorfor SAIS opgav påtalen i september 2007.

S havde mistet sin stilling i en dansk statsinstitution som følge af varetægtsfængslingen og havde lidt et løntab, indtil han blev genansat. Rigsadvokaten opgjorde kravet til 407.011 kr.

Resten udgjorde torterstatning for frihedsberøvelsen, der var forhøjet med 200%.

RA-2007-521-2118, 14/3 2008

Rigsadvokaten skrev bl.a. til S's advokat, der havde rejst erstatningskravet i oktober 2007:

"Min afgørelse

Jeg kan herefter meddele, at der i medfør af retsplejelovens § 1018a, stk. 1, kan ydes Deres klient en erstatning på **1.079.161,79 kr.** forrentet efter renteloven fra den 11. oktober 2007, hvor statsadvokaten modtog Deres brev, med 7% p.a. over den fastsatte referencesats.

Jeg finder ikke anledning til at tillægge Dem særskilt salær for fremsættelsen af erstatningskravet.

Sagsfremstilling

Deres klient var frihedsberøvet fra den 7. september 2006 til den 10. august 2007.

Han var sigtet for overtrædelse af lov om folkedrab subsidiært manddrab efter straffelovens § 237 ved den 7. april 1994 at have deltaget i drab og drabsforsøg på ca. 25 personer i Rwanda.

Påtale blev opgivet den 6. september 2007 i medfør af retsplejelovens § 721, stk. 1 nr. 2.

Det fremsatte krav

De har fremsat krav om torterstatning med 672.150 kr. svarende til den takstmæssige erstatning for frihedsberøvelsen forhøjet med 200%.

De har endvidere fremsat krav om torterstatning med 33.800 kr. for perioden fra løsladelsen og indtil påtaleopgivelsen. De har opgjort kravet efter taksten for frihedsberøvelse og forhøjet med 100%.

De har herudover fremsat et krav om erstatning af tabt arbejdsfortjeneste på 238.547,20 kr. Dette krav omfatter bl.a. 3.100 kr. i forbindelse med en fogedretssag og 650 kr. i gebyr for for sen betaling af faste udgifter.

De har endvidere anmodet om salær for fremsættelse af erstatningskravet.

Begrundelse

Jeg har beregnet erstatningsbeløbet på følgende måde:

Erstatning for ikke-økonomisk skade	672.150,00 kr.
Tabt arbejdsfortjeneste	<u>407.011,79 kr.</u>
I alt	1.079.161,79 kr.

Ad ikke-økonomisk skade

Jeg har tillagt Deres klient erstatning for ikke-økonomisk skade med 672.150 kr.

Beløbet er opgjort som den takstmæssige erstatning for uberettiget frihedsberøvelse forhøjet med 200%.

Det fremgår af Rigsadvokatens Meddelelse nr. 1/2006 og 1/2007, afsnit 1.f., at den takstmæssige erstatning for ikke-økonomisk skade i forbindelse med frihedsberøvelse forhøjes med 100%, såfremt ansøger har været sigtet for drab, drabsforsøg eller brandstiftelse efter straffelovens § 180.

Jeg er enig i, at der på baggrund af sagens særlige karakter bør ske en yderligere forhøjelse af erstatningen for frihedsberøvelsen. Jeg har herved navnlig lagt vægt på den særdeles alvorlige sigtelse samt på sagens omstændigheder i øvrigt.

Jeg finder på den baggrund, at torterstatningen efter omstændighederne ud fra en samlet skønsmæssig vurdering kan forhøjes med 200% i forhold til den takstmæssige erstatning for frihedsberøvelse.

Jeg finder ikke grundlag for ud over det ovennævnte beløb at yde særskilt erstatning for ikke-økonomisk skade, som måtte være tilføjlet Deres klient i tidsrummet efter løsladelsen og indtil påtaleopgivelsen.

Jeg har herved lagt vægt på følgende:

Efter praksis og på baggrund af lovforarbejderne ydes der som altovervejende hovedregler ikke erstatning for skade, som alene er en følge af en sigtelse idet fremsættelse af en sigtelse som altovervejende hovedregel ikke skal anses for et straffeprocessuelt indgreb, som er omfattet af retsplejelovens § 1018 B, jf. U.1988.705.H og Anklagemyndighedens Årsberetning 1998-99, bd. 2, s. 44 ff.

Jeg finder ikke, at der er grundlag for at fravige udgangspunktet og sidestille opretholdelsen af sigtelsen efter løsladelsen med et straffeprocessuelt tvangsindgreb.

Jeg har endvidere lagt vægt på, at den forhøjede erstatning for ikke-økonomisk skade er ydet efter en samlet vurdering af sagens belastning overfor Deres klient, hvorfor det tildelte beløb efter min opfattelse udgør en passende erstatning for den samlede ikke-økonomiske skade, som sagen har påført Deres klient, herunder i tiden efter løsladelsen og frem til påtaleopgivelsen."

(I de følgende afsnit behandles beregningen af tabt arbejdsfortjeneste. Der blev bl.a. modregnet nogle sociale udbetalinger, der var ydet uden tilbagebetalingspligt, ER)

Rigsadvokaten skriver endeligt vedr. salær:

"Med hensyn til det fremsatte salærkrav har statsadvokaten oplyst, at De den 16. november 2007 af Københavns Byret blev tillagt 285.000 kr. + moms i salær for Deres virksomhed som forsvarer under straffesagen.

Jeg finder ikke, at der i sagen foreligger oplysninger om et sådant merarbejde i forbindelse med fremsættelsen af erstatningskravet, at der er tilstrækkeligt grundlag for at tillægge Dem særskilt salær i den anledning. Jeg kan henvise til Rigsadvokatens Meddelelse nr. 1/2006 og 1/2007 pkt. 11.

Jeg har herved lagt vægt på, at erstatningsopgørelsen er forholdsvis ukompliceret, samt at statsadvokaten selv har indhentet yderligere oplysninger om Deres klients tabte arbejdsfortjeneste og om tilbagebetalingspligtig socialhjælp."

Landsforeningens Meddelelse 48/2008

**Udlevering til tortur - Garantier herimod? - Frihedsberøvelse uden tidsgrænser -
Domstolsprøvelse - Uskyldsformodningen - Russisk sag**
Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, art. 3, 5 og 6

Klagerne fik medhold i, at det ville udgøre en krænkelse af EMK art. 3, hvis de russiske myndigheder udleverede dem til retsforfølgning i Uzbekistan, uanset at de russiske myndigheder havde tilsagn fra Uzbekistan om, at klagerne ikke ville blive idømt dødsstraf eller undergivet tortur eller anden form for umenneskelig eller nedværdigende behandling.

Klagerne fik endvidere medhold i, at der forelå en krænkelse af art. 5, stk. 1, og art. 5, stk. 4. Russisk lov var inkonsistent - på den ene side fastslog domstolene, at der ikke gjaldt nogen tidsgrænse for frihedsberøvelsen. Samme domstol løslod imidlertid senere klagerne med henvisning til, at tidsgrænsen var overskredet, hvilket førte til, at klagerne ikke havde været beskyttet mod arbitrær frihedsberøvelse i strid med art. 5, stk. 1.

Klagerne havde været varetægtsfængslet mere end 20 måneder. De havde haft krav på domstolsprøvelse, når der indtrådte noget nyt i sagen, men blev i stedet kastebold mellem civile og kriminelle domstole, der afviste at påkende deres begæring om løsladelse, idet de civile domstole antog, at det var en straffesag, og de kriminelle domstole afviste at behandle sagen, idet der ikke verserede sigtelser mod dem i Rusland.

Det var kun anklagemyndigheden, der kunne indbringe spørgsmålet om varetægtsfængslingens længde for domstolene.

Endelig forelå der en krænkelse af art. 6, stk. 2, idet afgørelsen om udlevering var formuleret således, at klagerne havde "begået" terrorhandlinger og andre kriminelle handlinger i Uzbekistan - uden forbehold eller reservationer og uden at nævne, at klagerne bestred sigtelserne. Der forelå herved en tilkendegivelse af klagernes skyld, som kunne præjudicere sagsbehandlingen hos de relevante juridiske myndigheder i Uzbekistan.

Ved at stadfæste bestemmelsen om udlevering uden forbehold havde de russiske domstole forsømt at berigtige fejlen.

Klagerne havde forgæves søgt asyl, trods UNHCR havde anbefalet, at de blev tillagt status. Når de ikke rent faktisk blev udleveret, skyldtes det, at de efter henstilling fra Menneskerettighedsdomstolen havde fået tillagt deres klage opsættende virkning.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol App. nr. 2947/06, Ismoilov m.fl. mod Rusland, 24/4 2008

Der henvises til ovennævnte resumé. Afgørelsen foreligger i engelsk version på domstolens hjemmeside.